

SUSIN NIELSEN

IETS HEEL
BIJZONDERS

Vertaald door Lydia Meeder en Barbara Zuurbier

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Susin Nielsen verschijnen bij Lemniscaat:

Wij zijn allemaal moleculen

Optimisme is dodelijk

Woordnerd

Het ongemakkelijke dagboek van Henry K. Larsen

Adres onbekend

© Nederlandse vertaling: Lydia Meeder & Barbara Zuurbier, 2021

Omslagontwerp: 2021 by TK / Ton Bangkeaw

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48, 3062 HL, Rotterdam, 2021

ISBN 978 90 477 1326 5

NUR 284

Copyright © Susin Nielsen, 2021

Oorspronkelijke titel: *Tremendous Things*

Oorspronkelijke uitgever: Tundra Books, een divisie van Penguin Random House Canada Limited

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor lessuggesties, spelletjes en meer, op:
www.lemniscaat.nl

De Mamps geloven dat we in het leven allemaal een handjevol Bepalende Momenten meemaken.

Hun Bepalende Moment Nummer 1 was de avond waarop ze elkaar ontmoetten, zestien jaar geleden, bij een uitvoering van *The Rocky Horror Picture Show* in Vancouver. Dr. Frank-N-Furter riep: 'Een toast!', Mam smeed haar toastje naar het scherm en dat raakte Map op haar achterhoofd. De rest is, zoals ze zeggen, geschiedenis. Het was een happy end, en ik denk dat we het er allemaal wel over eens zijn dat verhalen met een happy end het mooist zijn.

Mijn Bepalende Moment Nummer 1 heeft geen happy end.

Het is zelfs nog niet voorbij.

Het moment in kwestie begon tweeënhalf jaar geleden, op mijn elfde. Het was mijn eerste dag in groep zeven van de middenschool. We waren pas naar Toronto verhuisd, dus het was ook een gloednieuwe school.

O, en het was ook mijn allereerste school ooit.

Op een paar rampzalige weken in de kleuterklas na had ik mijn hele leven thuisonderwijs gehad. Maar toen we van Vancouver naar Toronto gingen verhuizen, namen we een gezinsbesluit: het was tijd dat ik werd opgeleid door beroepsdocenten, en sociale contacten opdeed met kinderen van vlees en bloed.

Mam en Map – verzamelnaam: de Mamps – liepen die eerste ochtend met me mee naar de Pierre Elliott Trudeau Middenschool. Ze knuffelden me en kustten me en snotterden een beetje, pal voor de ingang, terwijl alle andere leerlingen voorbij stroomden, wat nu ik erbij stilsta waarschijnlijk niet zo'n fraai debuut was.

Wat me vooral nog bijstaat van die eerste keer dat ik dat gigantische, oude bakstenen gebouw in stapte, was het kabaal. Ik had natuurlijk wel vaker meer mensen om me heen gehad: er waren geregeld afspraakjes en uitjes met anderen die thuisonderwijs kregen. Maar dan hebben we het over tien tot vijftien stuks tegelijk, max. De gangen van PET waren afgeladen met honderden scholieren die schreeuwden, lachten, kluisdeurtjes dichtsmeten en rondrenden, ondanks alle bordjes waarop stond dat je rustig moest lopen. Mijn instinct riep dat ik meteen rechtsomkeert moest maken en weer naar buiten moest benen. Maar ik dacht aan wat Map de avond ervoor had gezegd, toen ik niet kon slapen: 'Vergeet niet, Wil: elk nieuw begin levert nieuwe ervaringen op.'

Dus ik liep verder.

Mijn oksels klotsten van het angstzweet tegen de tijd dat ik het lokaal had gevonden. De docent, Mr. Markowitz, stond bij zijn bureau. Ik zie hem nog voor me in zijn bruine pak, de schouders besneeuwd met roos. We kregen een opdracht. 'Schrijf een brief aan jezelf. Beschrijf jezelf zoals je nu bent. Maak dan een lijstje met doelen die je hoopt te bereiken voordat je eindexamen doet. Stop je brief in de envelop die ik erbij geef, schrijf je naam erop en plak hem dicht. De brieven worden bewaard in de afgesloten tijdcapsule

van de school. En wees gerust,' voegde hij eraan toe, 'jullie kunnen volkomen eerlijk zijn. De brieven blijven strikt geheim. Over zes jaar krijgen jullie hem bij de diploma-uitreiking ongeopend terug.'

Ik was vastberaden netjes te doen wat me werd opgedragen.

Dus ik was volkomen eerlijk.

Na school bracht Mr. Markowitz de gesloten enveloppen naar de tijdcapsule, wat niet echt een tijdcapsule was maar een kluis in het kantoor van de directeur. Het was maar een klein eindje lopen vanaf het lokaal, een trap af en dan links. Maar volgens een betrouwbare ooggetuige bleef Mr. Markowitz even staan om aan zijn ballen te krabben. Dat klonk wel geloofwaardig, want zoals we in de loop van dat jaar zouden ontdekken krabde Mr. Markowitz heel vaak aan zijn ballen. Zo vaak zelfs dat het gerucht ging dat hij schaamluis had.

Terwijl hij stond te krabben, gleed er ongemerkt een brief uit het stapeltje.

Die van mij.

Brief voor de tijdcapsule, jaar eindexamen: 2025

Naam: Wilbur Alberto Thüringer-Jiménez

Leeftijd: 11 $\frac{3}{4}$

Beschrijf jezelf zoals je nu bent: Ik ben 1.62 meter. Farah, een van mijn thuisles-vrienden in Vancouver, zei dat ik de jonge Marty Feldman zou kunnen spelen als er ooit een biopic over hem werd gemaakt, wat ik opvatte als een compliment, tot we naar Young Frankenstein keken. Farah gaf me ook de bijnaam 'Blubber' omdat ik

(a) mollig ben en (b) veel huil. De Mamps zeggen steeds dat het (a) maar puppyvet is en ik binnenkort wel een groeispurt krijg, en dat (b) huilen niks is om je voor te schamen en dat de wereld meer gevoelige mannen nodig heeft. Ze zeggen ook steeds dat mijn uiterlijk vanzelf wel bijtrekt. Ik hoop dat ze gelijk hebben.

Ik hoop ook dat Jeremiah meegroeit als ik langer word, want hij heeft nu het formaat van een kikkervisje. En ik hoop dat het me lukt hem beter onder controle te houden, want de laatste tijd duikt hij steeds zonder aanleiding op de gênantste momenten op. Zoals op dit moment. Ik heb maar een lesboek op mijn schoot gelegd.

Wat kan ik nog meer over mezelf vertellen? Ik wil later schrijver worden. Ik schrijf heel veel! Vooral korte verhalen over dinosauriërs en de ruimte. Echt, ik kan helemaal opgaan in mijn fantasiewerelden, wat mooi uitkomt want we zijn net een maand geleden in Toronto komen wonen en ik heb in totaal nul vrienden! Ik wil heel graag een huisdier, maar de Mamps zeggen dat ik nog even moet wachten. In Vancouver had ik mijn kat Snickerdoodle, maar die kwam op een dag niet meer thuis. De Mamps zeiden dat hij waarschijnlijk bij een ander gezin was ingetrokken.

Farah zei dat hij waarschijnlijk door een coyote was opgevreten.

Doelen die je wilt bereiken voordat je eindexamen doet:

- 1) Groter zijn.
- 2) Een grotere Jeremiah hebben.
- 3) Jeremiah onder controle houden.
- 4) Minder huilen! Het is misschien wel goed als mannen hun gevoel tonen, maar als ik nog één keertje huil om

dat dierenopvangspotje met het Sarah McLachlan-
liedje eronder stomp ik mezelf voor mijn neus – alleen
al nu ik eraan denk schiet ik weer vol.

- 5) Vrienden maken! Ik had in Vancouver geen berg-
vrienden, behalve Stewart Inkster, en af en toe
een andere thuisleerling zoals Farah. De Mamps zeg-
gen steeds dat zij mijn vrienden zijn, maar ze zijn ook
mijn moeders, dus ik weet niet of dat wel telt.
- 6) Mijn verhalen publiceren! Ik weet dat dat nogal hoog
gegrepen is voor het eindexamen, en ik weet ook dat
kunst alleen uit leed wordt geboren, maar zoals Map
zegt: 'Elke droom begint met een dromer.'
- 7) Een Liefdevolle Relatie met wederzijds Respect
(Mamps™) hebben met een meisje. Verliefd wor-
den! (En heel, heel misschien, wanneer we eenmaal
smoorverliefd zijn, een van haar tieten aanraken. Of
allebei. Maar alleen met haar Enthousiaste Instem-
ming (Mamps™)!
- 8) Als laatste maar zeker niet als minste: leren het
beste uit mezelf te halen. Niet de hele tijd zo
verlegen en zenuwachtig zijn. Meer nieuwe dingen
proberen. Mezelf durven laten zien. Zelfverzekerd en
moedig zijn.

Zoals Map zegt: 'Wie niet waagt, die niet wint!'

Was getekend,

Wilbur Alberto Thüringer-Jiménez

Toen ik de volgende dag op school kwam, dacht ik dat het mijn verbeelding was. Natuurlijk staarden ze niet *echt* allemaal naar me.

Het was geen verbeelding.

Iemand had mijn brief geopend – mijn persoonlijke, vertrouwelijke brief – en er foto's van genomen. Vervolgens had die iemand hem gepost op alle sociale media die de mensheid kende, waar hij was geliket door iedere leerling van mijn nieuwe school en daarbuiten.